

EL DEBAT SOBRE ENERGIA ÈOLICA

onar-se rs

mú i de racionalitat econòmica i ambiental. No seria lògic fer quatre línies noves, si hi ha quatre nous parcs", subratlla Moliné. ■

ENTREVISTA A

Sergi Saladié doctor en Geografia per la URV

"El model eòlic no va funcionar a la Terra Alta i tampoc ho farà a la Ribera d'Ebre"

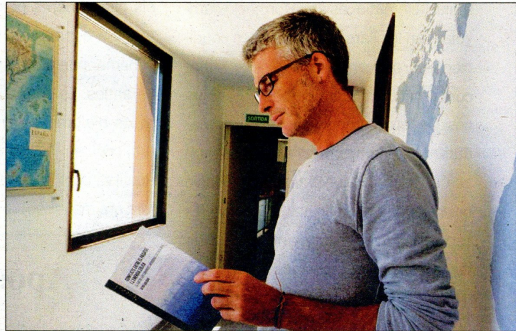
Terres de l'Ebre Andreu Prunera

Pregunta: Un de cada tres parcs eòlics projectats a Catalunya són a l'Ebre. 12 a la Terra Alta i vuit a la Ribera d'Ebre

Resposta: Està passant amb la mateixa onada d'implantació eòlica, a partir del decret del 2002. La normativa no tenia cap article que limités la massificació o la distribució arreu del territori català o de proximitat als indrets on hi ha més demanda d'energia. Llavors, les empreses van acabar convertint la Terra Alta amb la comarca amb més parcs eòlics i ara tornen a buscar la Catalunya rural i el sud del país: Ribera d'Ebre, Segarra, Conca de Barberà o Terra Alta.

Pregunta: En aquell moment, molts dels ajuntaments van veure en els parcs, una oportunitat de futur.

R: En un primer moment, els ajuntaments tenien poca informació. Empreses i administració van fer una gran propaganda sobre els grans beneficis que implicarien als territoris que acollissin les centrals. I davant el desconeixement d'altres possibilitats i la pressió financera, molts ajuntaments, es van acabar agafant a un ferro roent. Actualment,

les centrals en funcionament retribueixen als municipis una mitjana del 3,4% del que facturem. Alguns dels convenis, a més, no s'han complit i els ajuntaments es troben indefensos perquè cap llei marca quina aportació han de tenir les centrals al territori, ni la del 2002, ni aquesta del 2019.

P: I què proposa?

R: Existeixen altres models. A Alemanya, per exemple, els agents del territori -municipis, empreses o comunitats- poden instal·lar els seus propis aerogeneradors. Fan la seua pròpia energia i venen el seu excedent, així que es queden tot el benefici. Als set anys es pot donar per amortitzada la inversió inicial. I

és un model que es pot seguir. Si a la Terra Alta, gràcies a un recurs com la terra, fan bon vi i a la Ribera d'Ebre hi fan fruita dolça, per què gràcies a un altre recurs com el vent no es pot exportar també energia de forma equilibrada i sostenible? I també hi ha el model de Dinamarca, que ara s'ha adoptat també a les Illes Balears. En aquest cas, qualsevol projecte industrial d'estes característiques ha d'estar participat, almenys en un 25% pel territori, així s'asseguren que els beneficis revertisquen a la zona. Són models clars, que s'apliquen a Europa o a comunitats veïnes i que la Generalitat ha desaproveïtat amb el nou decret.

P: A la Terra Alta sembla que la massificació siga un problema, però no ho és al Baix Ebre i, de fet, hi ha més aerogeneradors

R: Són models diferents. Al Baix Ebre hi han molts aerogeneradors però són petits, amb poca capacitat productora perquè es van instal·lar fa anys i en llocs concrets. A la Terra Alta són aparells molt més grans i estan escampats per la dorsal de l'altiplà, des de la Fatarella i fins a Caseres són gairebé 35 quilòmetres lineals de grans aerogeneradors. Crec que és molt clar l'exemple de la Terra Alta. Amb el decret del 2002, amb els ajuntaments a favor i sense un gran moviment en contra, les empreses van convertir la comarca en la principal productora d'energia eòlica de Catalunya. Anys després, els agents del territori i els partits veuen com no es va complir tot el que es va prometre ni eren projectes tan positius. I, si el model no va funcionar a la Terra Alta, tampoc ho farà a la Ribera d'Ebre. I, en els propers mesos, qui jugarà un paper clau, a banda dels ajuntaments i la Generalitat, serà la gent del territori. Al Priorat o a l'Empordà també es van projectar parcs eòlics. Però amb oposició i treball conjunt no van acabar prosperant. ■